

→ La formació política que, el 3 de març i a Ulldecona, més va veure incrementat el nombre de vots fou el Partit Popular, agrada o no, seguit pel Partit Socialista; a hores d'ara les Corts i el Senat han estat constituïts i tots dos els presideixen polítics populars. CiU i ERC se'n veieren, a tort i a dret, minvats; i hi ha qui el dia 4 de març no s'avenia de la notable devallada que a escala local i autonòmica havia sofert sa formació!; qui aquell dia engegà la ràdio prou que hi estarà d'acord que les campanyes insultants, els incidents

intrincats i els programes demagògics han estat les causes del decaïment.

Calen, així les coses, una forta formació de govern que siga capaç de mantenir-se durant la propera legislatura, i l'assoliment de pactes fermes amb les coalicions. Si una moralina ha d'extraure-se'n, és que sembla, de moment, acabada l'època de les grans victòries. En aquest zenit cal del consens entre tots per arribar a fer realitat els projectes i il·lusions dipositats pels ciutadans, mitjançant el vot, en el Partit Popular.

TV Philips
Vídeo Philips

Vídeo jocs Philips

ADQUIRIU-LOS A

MONTSIÀ RÀDIO

Ulldecona - Alcanar

PHILIPS

Autoscola PITARCH

TRAMITACIONS i ASSEGURANCES

Plaça de M. Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 03 92

Col.laboració

COMARCA DEL MONTSIÀ

NOTICIARI D'ULLDECONA

Tercera època - Suplement nº 113 - Revista lliure i independent - Mes d'abril de 1996 - Any XVII

Comentari Mensual

UNA NOVA ETAPA. Després de l'edició de 112 números del suplement *Comarca del Montsià* -íntimament lligat a *Maestrazgo*, revista la qual ha estat publicada, més o menys regularment, per la Germandat nacional monàrquica del Maestrat, -d'ençà el 1962- hom ha decidit la seua redacció en llengua catalana. Hem prohalat des de sempre i en tot moment el nostre modernisme, entès com l'afany de participar dels esdeveniments diaris, adaptant-nos-hi, tot denunciant les actuacions d'abús i felicitant per les gestions correctes. Ara ens pertoca, doncs, col·laborar amb aquesta realitat que constitueix ser catalans i posseir una cultura pròpia que hem heretat d'uns antecessors que l'enriquiren i vindicaren en les seues èpoques: Lull, Metge, Martorell, Marc...; anem a desempallegar-nos de les camàndules que no duen enlloc, iniciant una nova etapa en què *Comarca del Montsià* continuarà regint-se pels mateixos postulats que l'han fet possible: respecte envers els furs, privilegis i institucions *in situ*, defensa de la monarquia tradicional...

AL JUTJAT DE PAU, MÉS LLUM QUE FOSCOR. Sembla que el Grup socialista d'Ulldecona (seguint la mateixa tònica que l'ha caracteritzat des que quedà el seu protagonisme relegat al paper d'oposició: rabietes infantils, tocs de bombo i platerets com si estigués a la fira; discursos amb doble finalitat: confondre i contenir un segon missatge, el qual s'amaga entre les insídies de gasivitat, d'estolidesa, dels qualificatius d'espigolaire o de brivall..., totes elles adreçades als regidors del grup de govern del Consistori municipal) vol enfosquir la designació de nous càrrecs que han recaigut en persones, com ells dirien, no addictes al seu partit. És per això que no estan d'acord amb el nomenament d'Anabel Escoto com a secretària del nostre Jutjat de pau, quan la tasca d'aquesta ha restat ben reflectida en les gestions que dugué a terme, junt amb l'equip designat, per a la posada en escena de la Fira d'Ulldecona, el proppassat any; però poc pareix que recorden els representants socialistes al Consistori com entrà a ocupar el seu lloc el secretari de l'Ajuntament, Josep Alzamora, el treball del qual excel·lentment qualifiquen i valoren, la qual cosa, posats com estem, caldria d'alguna mena de comprovació, o si més no de fonamentació. Potser cal que ho expliquen o potser cal que sabem que pensen els socialistes dels seus representants a l'Ajuntament d'Ulldecona sobre el fet innegable d'un (entre molts) tracte de favor. La limpidesa que prediquen (i que res no demostra que manque a les actuals actuacions del nou equip de govern; tot indica el contrari) poc els caracteritzava fins encara no fa un any, i a sobre cal afegir fets que hem anat denunciant, com l'abús de poder per part de l'anterior alcalde, favors mentre el Grup socialista governava, càrrecs adjudicats amb l'únic criteri de l'addicció al partit... Vet aquí quins fenòmens d'allò més rars! Però no deixarem de felicitar el nomenament de la nova secretària del nostre Jutjat de pau.

→

→ **REORGANITZACIÓ DELS PARTITS.** Tota formació política té, com és sabut i lògic, la seua base en la participació que d'ella fa la ciutadania, això és, de la militància. Vam veure, en aquest sentit, la poca amb què comptava l'Agrupació socialista a les eleccions del maig de 1995: només dos, dels quinze candidats de la llista que proposaven, resultaven estar-hi afiliats: el primer, l'actual cap de l'oposició i anterior alcalde, i el quinzè: la resta es presentaven com a independents. A hores d'ara, a Ulldecona, pel que sabem, en aquests moments veiem reorganitzar-se les *Noves generacions* del Partit Popular i les *Juventuts socialistes*. Les primeres mai s'han caracteritzat pels insults (l'estultícia, en definitiva) cap a la resta de persones joves que, com ells, han escollit una opció política que ha resultat ser diferent de la del seu veí o amabat. Les segones han adoptat un aire abjecte, menystenint qui és diferent, creient que són obstaculitzats per una espècie de tapadora d'engrut que deixaran neta, si fa, o no fa, i amb permís (després de llegir els comentaris socialistes amb sorna vers la Corona), com una patena. Darrerament, aquests fan públiques les caricatures dels dibuixants reeixits, les poesies del poeta incipient, els missatges confusos de llurs dirigents. I tot és paradoxal en un Grup que defensa, diu, la solidaritat, el progrés i la tolerància; ja que és poc solidària la flastomia continuada (encara que, si d'altra cosa hom no sap fer, res més no es pot esperar), és poc progressista caure en les mateixes errades en què s'han abocat des de sempre, i és poc tolerant considerar privat d'intel·ligència qui no ha escollit l'opció política a què ells pertanyen.

RECORDEM QUÈ... - Ulldecona ja s'estava aturant durant l'anterior alcaldia. Pel que fa a la qüestió del treball, només calia veure l'allau de cotxes que sortien a dos quarts de vuit del matí en direcció a la Sénia, Alcanar... El que ara es pretén de fer és reactivar la nostra localitat i reduir el deute acumulat a l'Ajuntament.

- Tot i que hi ha qui pateix pels entrebancs que podrien sorgir a les persones interessades que els siga traduït el nom en castellà del registre civil a la llengua catalana, sembla que no es recorde que tots els partits de l'equip de govern estan a favor de la catalanització (en aquest cas, dels antropònims) i de la normalització lingüística. Féu memòria del cèlebre *café para todos*, i penseu que potser qui esgrimeix arguments ben embolicats per donar-se la raó, no demostra pas que la normalització lingüística haja arribat als textos que publica.

- El càrrec de diputat provincial de Tarragona que ha recollit Jaume Antich no té més competències que les corresponents a un alcalde de vila, malgrat haver-hi una remuneració superior. Aquest nomenament, digne d'aplaudiments (segons ens recomanen des d'àmbits socialistes), hom comenta que ha estat com una mena de caramel que servisca per consolidar l'ex-alcalde i ex-diputat al Congrés, a qui ens hem referit dalt. D'altra banda, hem de dir que ha hagut de perdre necessàriament la confiança del seu propi partit quan ha estat relegat al darrer lloc de la llista de diputats presentats pel PSOE al Congrés per Tarragona en les anteriors eleccions legislatives; i més encara quan s'anunciava, a toc de bombo i platerets, que ocuparia l'anhelat primer lloc de la dita llista, en el qual es creia perpetu *in secula seculorum*. Així les coses, el darrer diputat provincial fill d'Ulldecona fou l'advocat Ramon Salomón, cap dels tradicionalistes, assassinat durant la guerra civil, i padrí de bateig d'en Ramon Forcadell i Prats, fundador i president de la Germandat nacional monàrquica del Maestrat i director de *Maestrazgo*.

- L'actual equip és el primer cop que assoleix el govern del nostre Ajuntament. No tenen sentit, doncs, certes imprecacions per part del grup a l'oposició, car ells eren també inexperts en fer-se'n càrrec de la direcció. D'altra banda, es protesta per un rebuig de les propostes presentades pels socialistes, però aquest té el seu fonament en la inviabilitat o en l'assoliment del projecte (anteriorment o en l'endemig) debatut al Ple; de tota manera, cal que recorden que ells actuaren d'igual forma en governar durant setze anys.

- La vuitena *propuesta positiva* per a les Terres de l'Ebre del partit Socialista, prometia la millora dels ferrocarrils. Potser no recorden que a Ulldecona, manant Antich i el seu equip, cada cop s'han aturat menys trens? quines perspectives de futur han d'obrir-hi als TAV? Però, com diu Pere Sans (regidor del PSC), *a vegades prometem allò que no podem complir...* (o allò que no han complit ja).

Les eleccions i els partits polítics, a debat

El diumenge 3 de març de 1996, ha estat, com l'hem vingut qualificant en els darrers comentaris apareguts en els anteriors *Maestrazgo* o en aquest mateix suplement, l'escollit per l'electorat per capgirar el mapa polític espanyol; aquest canvi venia anunciant-se d'ençà de la victòria del Partit Popular a les eleccions per al Parlament europeu el juny de 1994, d'ençà de l'assoliment del govern de més de la meitat de les alcaldies i parlaments autonòmics el maig de 1995, i d'ençà de l'increment del nombre de vots en celebrar-se els comicis per al Parlament català al mes de novembre del 1995. Sobre aquest fet hi haurà qui, d'una forma o d'una altra, voldrà interpretar els resultats subjectivament perquè li siguen més favorables del que realment li han estat. És ara que hom parla de victòries amargues i de derrotes dolces; quan el Partit socialista deixava entreveure ben bé, de la mateixa manera que la resta de formacions, el seu anhel d'atots, i se servia per aconseguir-los de temes com són ara les pensions, l'atur, la solidaritat entre ciutadans, el progrés..., tot polemitzant-los.

Desfer la dreta! Però el Partit Popular s'ha anat perfilant com un partit de centredreta, hereu d'aquella Aliança Popular, el qual ha anat evolucionant amb el temps i d'acord amb les situacions, bones o no, que s'han succeït en la política nacional. De la mateixa manera, la resta de partits polítics han nascut dins una ideologia (d'acord amb ella) i han anat mutant o mantenint-se en les seues bases; també han hagut els quals n'han deformat els principis i hi han fet el que han volgut: és el cas dels partits comunistes i socialistes. Mai s'ha pretès -i així fou acordat ja per les diverses formacions- d'eli-

minar els subsidis, o aconseguir un gir retrògrad del sistema establert; ans al contrari. Tothom ha d'entendre -i fins i tot el Partit Socialista- la pluralitat de l'estat espanyol (pletòrica a la resta de països que som Europa, compresa -com Suïssa i Bèlgica- o no -com ara a la Gran Bretanya i França-) i els fets diferencials gallec, basc i català. En aquesta línia al *més florit de cada casa* popular (el terme no és pas de collita pròpia: el devem a l'enginy creatiu, circulant pel pendís del deseiximent, de l'Agrupació local del Partit dels socialistes de Ulldecona) s'han d'afegir els polítics de les Illes com Matutes i Puig (inductor, aquest darrer, del pla de normalització lingüística de la llengua catalana a les Balears, i ambdós a favor d'aquest), el veterà Manuel Fraga (que no ha estat, diguen el que diguen, membre del govern que empresonà Pujol: memòria històrica!); i també: líders internacionals de tots els temps -Thatcher, Churchill, von Bismarck, Maistre, Tocqueville, Burke, Disraeli-, lletraferits i corrents literàries -Borges, el tradicionalista Valle Inclán, el Romanticisme català al segle XIX el qual esdevingué conservador- i actors, actrius, còmics, filòsofs, catedràtics, acadèmics -entre d'altres: la dreta hegeliana i bona part del romanticisme francès; Antonio Valero, de la UPC; Lina Morgan i Carlos Larrañaga-. Així com els socialistes obliden quins personatges s'han nodrit al seu vergeret: Barrionuevo, Rubio, Serra, Guerra, Conde, Perote, Roldán, San Cristóbal, Vera, Salanueva, Aida Álvarez, Matilde Fernández, Ángela Abós i Urralburu; i els casos Filesa, Time Export i Intelhorce (per esmentar-ne alguns, car la llista és interminable); i encara: Mussolini, Craxi, Lenin, Stalin, Mao, Goebels i Alfonsín.